

VASS ÉVA VERSE

MINDEZEK UTÁN

1.

Időnként hallok itt a város zuhanását, négy emelet magasságáról is olyan tisztán, hogy házai gyomrom falát súrolják, s ha elültetem magamban őket, itt dobognak bennem. Ilyenkor megfestem őket szürkével, barnával, s hátamra veszem a vetést is, hogy frissebb legyen tőle. Mert mindannyian elszáradtunk. Szavaink elkoptak, hátunkon leperegnek. Állnánk a hullámok fókuszában, a holddagálllyal egyvonalban, de így — messze hajítva a tengertől — a gondolatok is összerántott villanykarók bennünk.

2.

Néha fel kell hogy álljunk, hogy kisimítsuk agyongyűrött húrjainkat, nehogy kiszakadjon belőlünk a dallam. Vigyázni kell az ugrások csattanására, a kerítések hangvillájára, s időnként emeljük meg a téglákat is, hátha még valami kizöldül alattuk.

3.

Ha már a napot is túl messzire dobtuk, gurítsuk utána legalább a legközelebbi dombot, hogy színt kapjon tőle. S álljunk fel újra. Terítsünk minden reggel új álmot ablakunkra, váltsunk hangulatot, hogy tisztábbak legyünk. S ha már a só is kifogyott hajunkból, járkalunk esőben, záporban, hogy tengert gyűjthessünk magunknak.

4.

Az almát először megesszük, csak úgy költözhetünk magházába. A tenger túl nagy ehhez. Feküdjünk ki előbb a napra, hátha színünket látva ő jön közelebb. Utána álljunk fel még egyszer, hogy minden fűszál kisimuljon bennünk.

5.

Bennem még mindig több a nyár, mint bennetek, azért koppan minden délben melegen a város, harangkongatáskor azért fornak fel torkomban ezek a házak; félve szaladók fel négy emelet magasságig: ki ne fussak a medréből.